

СЛУЧАЯТ С ИЗТРИТИЯ СПОМЕН

В последните месеци на страниците на нашия вестник излезе поредица от статии, свързани с обира и последвалото убийство на мой близък приятел. Автор на част от тези статии бях аз. Противно на всякаква етика, позволих на личните си чувства да вземат превес и очерних хора, които не го заслужаваха. Собствените ми пристрастия и информацията, получена от непроверени източници, се изляха в публикации, за които сега съжалявам.

Със сигурност повечето от вас си спомнят статиите, за които говоря. Започна се с Уилям Брок – известен търговец на произведения на изкуството и човек, на когото държах страшно много. Преди няколко месеца стана жертва на престъпление – ценна картина беше открадната от дома му. За да си я върне бързо, той нае частен детектив, Сам. По време на работата си по случая, Сам се сблъсква с Корин – магьосник на служба в Градската стража, по това време разследващ убийството на служител на известна магьосническа кантора. Двамата случая се оказаха свързани. Разбира се, Сам успя да открие картината – но, в следствие на това, Уилям беше убит. За да намерят убицеца, двамата, простете ми за този израз, изтормозиха доста хора – единият от които бях аз. Вероятно именно последното се оказа една от основните причини, поради които в началото хвърлих вината върху тях. В своя – и на вестника – защита ще кажа обаче, че някои източници на информация, които използвахме, се оказаха наистина недостоверни – говоря за хора с много високо положение в града. Но, в крайна сметка, вината за всичко беше най-вече моя.

Поднасям искрените си извинения на вас, читателите, и на Сам и Корин, които, въпреки всичко, се съгласиха да разкажат част от преживелиците си тук. Събитията, за които ще прочетете, не бяха широко отразени в пресата, макар да разтърсиха сериозно някои обществени кръгове. За вестника е истинска чест, че хората, озовали се в центъра им, се съгласиха да ги опишат така, както са ги видели. Давам дума, че нищо от разказа им не е спестено или променено.

Джерemi де Невил, главен редактор

Корин

Всичко започна в една твърде неприятна дъждовна сутрин около месец, след като загубих работата си в Градската стража. Някак изведнъж се бях оказал магьосник на свободна практика – достатъчен беше само един неудачно протекъл случай и десетилетията, прекарани в успешна служба на Стражата, бяха забравени. Така че от месец всеки ден прекарвах по няколко часа зад бюрото в новия си кабинет в очакване на клиент. Компания ми правеха единствено изработеният от човешки череп свещник (Сам ми го подари скоро след като ме уволниха – каза, че всеки уважаващ себе си магьосник трябва да има или череп, или препарирани гарван на бюрото си), кристалното кълбо, което все още не бях използвал, и книгите от малкия библиотечен шкаф. И двата празни стола за евентуалните клиенти. А клиентите все не идваха и не идваха.

До неприятната дъждовна сутрин, в която най-после някой потропа на вратата ми. Зарадвах се като малко дете – за момент бях съвсем забравил, че съм магьосник, отдавна преминал седемдесетте – и позволих на чисто момчешкия

ентузиазъм да се усети в гласа ми, когато поканих потенциалния клиент да влезе. Най-после щях да имам възможност да използвам уменията си за нещо полезно...

Вратата се отвори и радостта ми се испари почти мигновено. Дошлият беше последният, когото исках да видя. Човек, към когото някога изпитвах единствено уважение. Полицай, който в миналото не позволяваше нищо да застане между него и откриването на престъпника... Капитанът, който сега преклони глава пред някакъв богатш и ме уволни, въпреки годините безупречна работа.

Джак Галбот.

Бях забравил колко е едър – в последните години го бях виждал само зад отрупаното с книжа бюро. Трябваше да се наведе, за да мине през вратата. Откакто стана капитан и спря да тича след престъпниците, понадебеля, но под дрехите му все още изпъкваха здрави мускули. Като млад полицай посрещаше всичко с усмивка. Скоро след като спря да носи отровназелената униформа, спря и да се усмихва, а изражението на лицето му сега... В присвитите му очи се четеше изпепеляващ гняв.

Дрехите му бяха подгизнали – явно, въпреки проливния дъжд, беше дошъл пеша до кабинета ми, вместо да губи време в чакане да му приготвят карета. Участъкът му е съвсем наблизо.

Не станах да го поздравя и не му предложих да седне. Досещах се за какво ме търси и няхах никакво намерение да се захващам с това.

- Гарет оплеска работата – каза Джак.

Гарет. Естествено. Кой друг, ако не той?

- Не виждам какво общо имам аз с това – казах. – Ти сам взе решението да се отървеш от мен и да задържиш него...

- Знаеш, че не беше така – прекъсна ме той. Полагаше истински усилия да не се развика. Какво ли толкова беше направил Гарет?

- Знам, че можеше да ме подкрепиш – отговорих. – Беше наясно, че Гарет не става за магьосник, когато...

- В името на Боговете, Корин! – изкрещя Джак. – Защо си мислиш, че тогава имах друг избор? Защо си мислиш, че сега имам друг избор? Гарет направи нещо наистина ужасно. Пострада човек...

Замислих се. Не бях напълно справедлив към него и го знаех. Макар формално да се води негов подчинен, Гарет може да лиши Джак от поста му само с едно-две гневни писма. (Искрено се надявам след тази публикация това да се промени.)

- Ще те изслушам – казах.

Сам

Бъдещият ми клиент ме беше поканил в дома си, за да обсъдим работата, която ми възлагаше, но аз не се съгласих. Не обичам големите стаи в богаташките къщи. Потискат ме. Затова уговорих срещата в “Градината на Сътворението” – прекрасна долнопробна кръчма, където никой няма да ви безпокои, стига да си плащате бирата. Мястото, в действителност, е огромно и всяка вечер е толкова претъпкано и толкова шумно, че дори някой да пожелае да подслуша разговора ви, това няма как да стане. Музикантите на скованата от прогнили дъски сцена винаги

свирят ужасно, а редовните клиенти често се напиват до безпаметност, крещат, бият се и вдигат врява до Боговете.

Но пък бирата идва бързо.

Срещата обаче се случи в дъждовната сутрин, в която Джак Талбот потърси Корин, за да реши поредния проблем, предизвикан от некадърността на Гарет, и, освен нас, единствените хора в “Градината на Сътворението” бяха барманът и сервитьорките, които по това време не бяха обърнали внимание на никого, ако не им подвикне да дойдат. Не беше спряло да вали от предишната вечер, затова улиците бяха покрити с кал. Въпреки това, ботушите на клиента ми бяха доста почисти от моите, а плащът му, небрежно оставен върху един стол, беше сух. Беше дошъл тук с карета. Също като мен, и той беше облечен в прости и удобни чисто черни дрехи. Заради гъстата черна брада беше невъзможно възрастта му да бъде определена точно – можеше да бъде както на трийсет, така и на петдесет години – а пронизващо сините очи контрастираха рязко с цвета на косата и брадата му.

Името му беше Питър де Хардуик. Както подсказва това “де” пред фамилното му име, беше аристократ – провинциален благородник, наскоро наследил куп пари и къща тук, в града. Седеше срещу мен, опрял лакти на масата, и често надигаше халбата бира, докато ми обясняваше какво иска да направя.

- Просто искам да го откриеш – каза. – Съмнявам се да ти е особено трудно. Наех го да свърши нещо, но той се покри...

- Нали си наясно ми възлагаш работа за магьосник, а не за детектив? – прекъснах го. Постарах се да звуча рязко, макар че имах нужда от успешен случай, който да пооправи репутацията ми. Не ми трябват клиенти, които не знаят какво искат. Последният такъв беше Уилям Брок – и това му коства живота, да не говорим колко проблеми ми създаде смъртта му.

Де Хардуик отпи шумно глътка бира и каза също толкова рязко:

- Наясно съм. Но човекът, когото искам да откриеш, също е магьосник, и то доста добър. Не вярвам да е лесно да бъде открит с магия.

Прав беше.

- Освен това, пристигнах в града едва преди няколко месеца – продължи Де Хардуик. – Все още не знам кои магьоснически кантори заслужават доверие. Не ми се ще да наля на някой, който би ми погодил същия номер. А от статиите във вестниците останах с впечатлението, че ти работиш с двама магьосници, на които вярваш безрезервно.

- Вярно е – казах. Разбира се, в пресата беше споменато само името на този, който повика Джереми де Невил на разпит в участъка на Градската стража.

- Като говорим за вестникарските статии – продължих, – защо се спря на мен? Аз и Корин бяхме описани като некадърници, отговорни за смъртта на един от най-обичаните хора в града. Да не споменавам, че първият арестуван за убийството му бях аз...

- От това, което прочетох – прекъсна ме Де Хардуик, – останах с впечатлението, че правиш всичко възможно, за да доведеш работата до край. Не ти пука дали би засегнал някого и не си се спрял дори след като си бил арестуван. Такъв човек ми трябва.

Едва се удържах да не въздъхна облекчено. Ако не друго, бъдещият ми клиент поне знаеше какво иска.

- Предполагам, че трябва да се чувствам поласкан – казах. – Спомена, че си наел човека, когото искаш да открия, за да ти свърши някаква работа...

- Наистина го споменах – каза Де Хардуик с усмивка. – Трябваше да открие един доста ценен предмет. За твое добро е да не знаеш какъв. Не вярвам да е особено законно човек да притежава нещо подобно.

Усмихнах се. Погрижих се да не е особено приятно.

- За мое добро е да знам, че Стражата няма да цъфне на вратата ми заради нещо свързано със случая.

- Съмнявам се това да се случи – отговори Де Хардуик. – Все пак, ако се наложи, ще поема пълна отговорност за всеки проблем, произтекъл от работата ти по този случай. Това удовлетворява ли те?

Кимнах. След това си стиснахме ръцете, за да сключим сделката.

Корин

Преди да продължа с разказа, трябва да спомена нещо доста важно. Вероятно повечето от вас знаят, че магьосниците невинаги са били толкова... кротки, колкото са сега. Някога представителите на нашето съсловие се възползваха доста безцеремонно от силата си и се намесваха твърде грубо в управлението на държавата. Под натиска на магьосническата гилдия преди двеста години се въвежда закон, според който всеки, дръзнал да имитира магическото изкуство, се наказва с обезглавяване. Преди сто и петдесет години това наказание бива заместено от доживотен затвор, а преди сто – с прогонване от страната. Едва преди петдесет години – вече бях студент в местната магьосническа школа – този закон беше премахнат. Затова едва ли е учудващо, че доста хора на науката или изкуството все още изпитват чиста омраза към магьосниците и магията. Особено хората като този, който беше станал жертва на уменията на Гарет и който ме очакваше в стаята за разпити в участъка на Джек Талбот.

Илюзионист. Човек, чиято професия е имитацията на магия, при това доста известен. Адам Картър – знаете го с артистичния му псевдоним. Сигурно си спомняте разлепените из целия град плакати за представлението на Адам Великолепния, което така и не се състоя. Не се състоя, защото артистът беше арестуван по подозрение в кражба. Някакъв просяк го видял да обира богаташка къща и, като съвестен гражданин, веднага съобщил на Градската стража.

Макар да беше облечен в невзрачен сив костюм, го разпознах в момента, в който влязох в стаята и видях отражението на лицето му в огледалната стена срещу него. Заради изпитото лице, внимателно оформената козя брадичка, гъстите, заострени мустаци и късо подстриганата коса приличаше на вампир, сякаш слязъл от корицата на някой модерен роман на ужаса. (По-късно ми се удаде възможност да видя негово представление, в което той наистина пое ролята на вампир, размаха огромното си наметало, полетя и изчезна в облак дим. Беше доста ефектно.) От устата му се сипеха ругатни, които няма да цитирам тук. Седеше с гръб към вратата и ръцете му бяха заключени за масата пред стола му. Заради гневните му движения веригите дрънчаха шумно. Столът до него и двата стола срещу него бяха празни.

Обектът на яростта му беше, разбира се, Гарет. Беше застанал в ъгъла на стаята, сякаш искаше да е възможно най-далеч от гнева на илюзиониста, но не и най-позорно да избяга от погледа му. При други обстоятелства това щеше да е

достойно за уважение. Брадицата му се беше посгъстила от предишната ни среща досега, но не достатъчно, че младежът да заприлича на възрастен, а яркосинята му роба, украсена с още по-яркожълти магически символи, допълваше впечатлението за човек, който много иска да заприлича на вълшебник от приказките, но все не му се получава. (Повечето магьосници носят роби в неутрални цветове и без украса именно за да избегнат това впечатление. Преди Гарет да постъпи на служба, магьосниците в Стражата се обличаха в сиво – това продължих да нося и след като ме уволниха, само че без полицейския символ на рамото.) Беше забил поглед в пода и стискаше жезъла си толкова силно, че кокалчетата на юмука му бяха побелели.

- Ще ви съдя до дупка! – крещеше Адам Великолепния. – Две седмици репетиции заминаха на вятъра!

Причината за гнева му беше ясна. Джак наредил на Гарет да стои зад огледалната стена, да наблюдава внимателно разпита и да следи за магическа намеса, обаче като видял, че разговорът не води до никъде, младежът решил да помогне. Последниците били доста неприятни.

- Как може да си такъв некадърник? – изкрещя илюзионистът и изруга грозно. Едва след тези думи обърна внимание на моето отражение и на отражението на Джак в огледалото. Обърна се и ме изгледа презрително. Не мога да опиша гнева в искрящо зелените му очи. Дори крясъците и ругатните, които чух, щом влязох в стаята, не ме бяха подготвили за това. Илюзионистът ме огледа от глава до пети и когато видя, че на рамото ми я няма емблемата на Стражата, се намръщи още повече.

- Просто прекрасно – каза. – Още един магьосник... Все едно този идиот не ми нанесе достатъчно щети! – при тези думи Картър посочи Гарет.

- Този идиот – обади се Гарет, – се опита да ви помогне. Нека ви припомня, че ви арестувахме по обвинение в кражба...

- За която, говедо, вече не помня нищо! Кой изобщо ти даде право да ровиш в главата ми?

- Вероятно вие – казах аз. – Обикновено разследващият магьосник няма право да използва магия при разпит без изричното съгласие на разпитвания.

Приближих се до масата и седнах срещу него. Джак седна до мен, а Гарет остана в ъгъла на стаята зад нас.

- Дойдох, за да проверя какво се е объркало – казах. – Мисля, че белезниците не са необходими. Някой ще освободи ли човека...

Рязкото издрънчаване на веригите ме накара да млъкна. Без да каже нищо, Великолепния махна с ръце и белезниците паднаха на масата. Илюзионистът се усмихна весело и каза:

- Досетих се защо сте дошъл – говореше доста по-ведро, отколкото само минута по-рано. – Надявам се да ми простите за театралното изпълнение от преди малко... Истината обаче е, че наистина нямам представа нито защо, нито дори кога съм бил арестуван – последното, което помня, е, както се оказва, от преди повече от две седмици. Надявам се, че има начин да си върна спомените.

- Съмнявам се – отговорих. За момент в очите на Картър отново проблеснаха гневни пламъчета.

- Разбира се, дори и всичко с паметта ви да беше наред, представлението, за което сте в града, нямаше да се състои – каза Джак. – Не и с обвинението в кражба. Разполагаме със свидетел, според когото вие сте обрал дома на един от по-богатите жители на града.

- Свидетелят се подложи на заклинание за говорене на истината – намеси се Гарет. – Наистина сте извършил престъплението.

Направих му знак да седне на празния стол срещу Джак. (Никога не ми е било приятно да чувам нечий глас иззад гърба си.) До човека, станал жертва на магията му. Щеше ми се видя реакцията на илюзиониста – да разбере имало ли е някаква истина зад крясъците и обидните думи, които чух, когато влязох. Имаше – в погледа, който Картър хвърли на седналия до него Гарет, се мярнаха гневът и омразата от преди малко.

А Гарет заби поглед в масата пред себе си и не каза нищо повече.

Цяла минута никой не продума. Накрая Джак реши да наруши тишината.

- Все пак – каза той, – ще бъдете компенсиран за абсолютно всяка материална щета, получена в резултат на действията на нашия магьосник...

- ...който си свърши работата перфектно – прекъсна го Гарет и вдигна поглед. – Нямам представа какво стана, но изпълних магията точно по правилата.

- Дали? – попитах аз.

- Да – отговори Гарет. Не го бях чувал да говори толкова твърдо преди. Чак сега ми направи впечатление и че надменността от времето, когато аз бях старши магьосник в участъка, е доста понамаляла. Но все пак...

- Последния път, когато те видях да използваш магия при разпит, изтри цяла седмица от спомените на свидетеля – казах. – Как да сме сигурни, че и сега...

- В името на Боговете, Корин, наистина ли мислиш, че не съм си научил урока от тогава? – извика Гарет. – Знаеш ли колко разпити съм провел, откакто ти се махна?

Едва се удържах да не му изкрещя нещо в отговор. (Дори сега, докато пиша тези редове, се ядосвам.)

- Не се магнах – казах само. – Магнаха ме. Отчасти – благодарение на теб...

- В тази стая вече имаше достатъчно скандали за днес – намеси се Джак. – Спрете се. Гарет, разкажи точно какво стана. Корин, от теб искам да провериш – ако е възможно – каква е причината арестантът да изгуби паметта си.

Аз и Гарет кимнахме в съгласие. След това Гарет заговори:

- Използвах стандартното заклинание за говорене на истината със свидетеля. Нямаше проблеми – човекът разказа същото, което ни беше казал и преди – че фокусникът от плакатите по улиците обрал някаква къща. Проблемът дойде, когато решихме да разпитаем арестувания. Капитан Талбот водеше разпита. Аз бях зад огледалото и гледах.

- Стандартна процедура – измърморих. – По-натам?

- Арестуваният не спря да повтаря, че е невинен – каза Джак. – На всички въпроси отговаряше с “Не мога да кажа, но не съм престъпник” или нещо подобно.

- Реших да му направя заклинание за говорене на истината – допълни Гарет. – Не знаех какво друго мога да направя – за първи път виждах заподозрян директно да противоречи на показания, дадени под действието на магия. Влязох в стаята. Седнах на стола, на който в момента седиш ти, Корин, и поисках от арестувания

разрешение да му направя заклинанието за говорене на истината. Арестуваният ми даде разрешение. Докоснах главата му с жезъла и произнесох абсолютно същото заклинание, което използвах за свидетеля. След това...

- ...стана скандалът – каза Адам Картър. – Оттук нататък мога и аз да продължа разказа. Ще кажа само че в един момент водех делови разговор в дома си – на поне триста мили от този град – а в следващия бях в тази стая за разпит, без да знам нито как съм се озовал тук, нито защо. Изпитвах най-ужасяващото главоболие, което човек може да си представи, а ръцете ми бяха в белезници.

- Главоболието може и да е хубав знак – казах аз. – Заклинанието за говорене на истината никога не причинява болка, така че причината за проблема едва ли е в него. В момента боли ли ви?

- Не – отговори Картър.

- В такъв случай – казах, – с ваше позволение, ще проверя какво може да е предизвикало изчезването на спомените ви. Трябва обаче да ви предупредя, че магията, която ще използвам, ще бъде изключително болезнена както за мен, така и за вас. Едва ли ще отнеме дълго време, но докато трае, ще ви се иска някой да ви убие и да прекрати мъките ви. Освен това, започна ли, няма да мога да спра, преди да открия проблема.

- Рискове? – попита Картър. – Не ми се ще да загубя още някой спомен.

- Рискове няма – отговорих. – Но никога няма да забравите това, което ще ви причиня.

- Давил съм се на сцената – каза Картър. – Бил съм пробождан с меч. Трошил съм си и двата крака... Ако има нещо, което съм научил, то е да издържам на болка. Давам съгласието си.

Корин

Два от най-тежките изпити, които трябваше да положа в магьосническата школа, бяха свързани именно с магия за проверка на паметта. В края на първата година от обучението си трябваше да изтърпя опита на по-напреднал студент да я направи върху мен. В края на третата година аз трябваше да я направя върху един от начинаещите. И в двата случая изпитваният бях не само аз, но и другият студент. Важно беше не само как се справям с магията, но и как успявам да понеса болката. Не можете да си представите какво изпитват магьосникът и омагьосаният по време на тази магия – все едно някакъв изпълзял от Ада звяр се опитва да разкъса душите им с гнусните си ноктести лапи...

Няколкото минути ми се струваха като векове. Искях да крещя, да викам, да изоставя заклинанието. Искях да умра, само болката да спре...

Но Адам Великолепния дори не се намръщи.

Оказа се, че Гарет наистина не е виновен за загубените спомени на илюзиониста. (Доста учудващо.) Заклинанието за говорене на истината беше задействало някакъв капан в паметта на Картър, който беше изтрил спомените му от последните две седмици.

Това обаче можеше да означава само едно – в престъплението на Великолепния беше намесен изключително силен магьосник. (По-късно се сблъсках с него. Не беше приятно.)

Сам

На следващата сутрин започнах работа по случая. Тъй като Корин беше зает с разследването на кражбата, извършена от Адам Великолепния, потърсих помощта на Саймън де Мил – другият магьосник, на когото вярвах безрезервно. Естествено, Саймън все още не беше пълноправен магьосник – не беше взел финалния изпит в школата, където беше студент. Все казваше, че не е готов за обетите, които майсторът в магията трябва да приеме, когато получи жезъла и новото си име.

Никой от хората, които имаха щастието да се запознаят с него, не можеше да се досети какво е основното му занимание. Магьосникът трябва да е стар, побелял, облечен в роба, с дълга брада и жезъл в ръка. Саймън беше точно обратното – нямаше трийсет, не носеше роба, а костюм, и лицето му винаги беше гладко обръснато.

Разбира се, уговорих срещата в “Градината на Сътворението”. Саймън, както и очаквах, закъсна и ме завари с преполовена халба в ръка. Седна срещу мен от другата страна на масата и подвикна на сервитьорката да му донесе бира.

- Това вероятно ще ми е последната халба – каза ми. Изгледах го учудено. Нали точно заради това не ставаше пълноправен магьосник? За да не се лишава от някои удоволствия... Но...

- Да не би...

- Да. Скоро най-после ще се явя на финалния изпит.

И щеше да го вземе с отличие. Като изключим Корин, Саймън беше най-способният магьосник, когото съм срещал.

- Явно ти е писнало от живота на нормален човек – казах аз. Засмяхме се. Сервитьорка с табла в ръка се приближи до масата и, без да продума, остави бирата на Саймън.

- Наздраве. За бъдещия магьосник – казах аз. Чукнахме чаши и отпихме по една голяма глътка.

- Потърсих те заради това – продължих и подадох на Саймън парче хартия, което по-рано тази сутрин бях взел от Де Хардуик. – Новият ми клиент иска да открия магьосника, написал тези думи.

- Договор за откриване на изгубен предмет... – промърмори Саймън.

- Да. Магьосникът, нает за това, се е покрил някъде. Не знам какво са търсили, но от думите на клиента разбрах, че притежанието му е незаконно. Затова ако откажеш да ми помогнеш, ще те разбере.

- Не, ще направя каквото мога – каза Саймън и загледа договора втренчено. Железният пръстен на лявото му кутре засвети с неприятна жълта светлина. Усмивката изчезна от лицето на Саймън почти веднага, а ръцете му затрепериха. Когато остави парчето хартия на масата, в очите му се четеше тревога.

- Е? – попитах.

- Не знам... – отговори Саймън. – Магьосникът, когото търсиш, е необичайно силен...

- Освен това е престъпник – прекъснах го. – Пак го казвам, няма проблем да откажеш да се занимаваш с него.

- Защо да отказвам? – попита Саймън и се усмихна. – В крайна сметка, и аз съм необичайно силен.

Усмивката не стигна до очите му.

Сам

Не трябваше да му позволявам да се захваща с това.

Корин

В крайна сметка, реших да поема случая с Адам Картър. Гарет едва ли щеше да се справи с разследването, а и имах нужда от работата.

Разбира се, ограбеният трябваше да се окаже благородник. Когато разказах на Сам за него, той, не без основание, го нарече злобен стар демон. Вероятно се досещате кого имам предвид – Реджиналд де Кард. Над сто и десетгодишен, отдавна погребал и жена си, и децата си, мразещ всичко и всички...

Не беше съобщил за кражбата. Това, в действителност, не е съвсем необичайно. Понякога вместо да потърсят Градската стража, при подобен случай благородниците наемат частен детектив, който ще открие откраднатата ценност побързо и без много шум. Именно поради тази причина Уилям Брок беше потърсил Сам да открие една картина... (По-късно точно това стана причина за смъртта му.)

Разбира се, има я и другата възможност – откраднатото да е нещо, което по закон не трябва да е в ръцете на цивилен – например омагьосано оръжие. Трябваше да проверя дали подозренията ми са основателни, затова в сутринта на деня след разговора с Адам Картър аз и Джак отидохме в дома на Де Кард. Скандалът с иконома му, а после и със самия него, не е за страниците на вестника. Викове, обиди и категоричен отказ за съдействие (от тяхна страна), заплахи (от двете страни), още викове и още обиди, и още заплахи...

Накрая, както и очаквах, Де Кард капитулира. Имайте предвид, че всеки магьосник е длъжен да съобщи в Стражата, ако усети, че някъде е била направена или в момента се прави противозаконна магия. След това, ако се наложи, мястото бива отцепено и цивилни не се допускат. Още в момента, когато се приближих до предната порта на дома на Де Кард, усещането за нещо нередно ме удари като юмрук в корема. Някой беше отключил магическа ключалка и дори не се беше опитал да го прикрие. Това, както и някои неща, които Джак забеляза, стана повод за още една караница с господаря на къщата. (Нея, за жалост, няма как да ви я спестя.)

Отидохме направо в кабинета на Де Кард – стаята, в която беше направена незаконната магия. Помещението беше обзаведено толкова ужасяващо безвкусно, че не знам как нормален човек би могъл да прекара и половин час вътре, без да му призлее. Подът – покрит с дебел килим, издържан в крещящо ярки цветове. От двете страни на вратата – бронзови статуетки на антични богове върху мраморни постаменти. Над вратата – чифт еленови рога. На едната стена – огромна картина с морски пейзаж, подписана от художник, чието име вече не помня. Другата беше заета от огромен украсен със сложна дърворезба библиотечен шкаф. Пред третата – под прозореца, срещу вратата – беше също толкова богато украсено бюро. Именно от едно от чекмеджетата в това бюро идваше неприятното усещане, което споменах по-рано.

Докато аз седях в стола на Де Кард и разглеждах чекмеджетото, Джак претърси внимателно стаята. Огледа ключалката на вратата. Повдигна килима.

Погледна зад морския пейзаж. Извади и разлисти всяка от книгите в библиотечния шкаф.

Дори не успях да го попитам намерил ли е нещо интересно. Нямаше и секунда, след като приключих с огледа на чекмеджето, когато в стаята нахлу самият Реджиналд де Кард. По-сбръчкан дори от мен, прегърбен, подпиращ се на два бастуна старец с плешива глава и къса, гъста брада, подстригана по мода от преди повече от половин век. Честно да си призная, едва се удържах да не се разсмея. (Отново.) Облечен в ярко лилав раиран костюм, който сигурно му е стоял добре на младини, Де Кард изглеждаше още по-нелепо, отколкото кабинетът му предполагаше.

Едва стигаше до гърдите на Джак, но, все пак, по някакъв начин успя да го изгледа отгоре, преди да извика:

- Кога възнамерявате да напуснете имота ми?

Отворих уста да кажа нещо, но Джак ми направи знак с ръка да мълча.

- Ще напуснем имота ви, когато свършим работата, за която дойдохме – каза той. – В случай, че не е станало ясно, имаме неоспоримо доказателство, че в дома ви е било извършено престъпление.

- Не само едно престъпление – допълних аз. – В едно от чекмеджетата на това бюро има защитен с магия тайник...

- Доколкото ми е известно, това не е незаконно – прекъсна ме Де Кард и ме изгледа злобно. – Имам пълното право да защитя имуществото си както намеря за добре.

- Имате право да защитите дома си с магия – отговорих аз. – Нямаме право да използваме скриващи и маскиращи заклинания, нито пък такива, които могат да убият човек...

Де Кард не ме остави да довърша.

- Незабавно напуснете дома ми! – изкрещя и ме погледна яростно. – Ще ви съдя! Горчиво ще съжалявате...

- Както вече ви казах – прекъсна го Джак и се приближи до него (а Де Кард сякаш се смали още повече, когато огромният капитан се надвеси отгоре му), – ще си отидем, когато си свършим работата. Ако още веднъж повишите тон, разбира се, ще се махнем. Ще отидем до участъка, ще вземем няколко полицаи и ще се върнем, за да забраним всякакъв достъп до дома ви, докато трае разследването. Разбирате ли какво се опитвам да ви кажа?

- Не смей да ми говориш така, ти, гнусно... – последва доста неприятна ругатня. След тези думи Де Кард вдигна заплашително единия бастун към лицето на Джак и каза:

- Знаеш ли какво мога да ти...

- Знам, че аз мога да ви арестувам – сръза го Джак спокойно. – Ако мислех, че това ще помогне на разследването ми, щях да го направя.

- Стъпваш по тънък лед, ченге – каза ядно Де Кард.

- Не, вие стъпвате по тънък лед – намесих се аз и се изправих. – Както казах, използването на скриващи, маскиращи или убиващи заклинания е незаконно. В защитата на вашия тайник са използвани и трите. Ако капитан Талбот реши, може да ви затвори за доста време напред. Затова съдействайте.

- Отговорете ми на един въпрос и ще си отидем – каза Джак. – Забелязах, че ключалката на предната ви порта съвсем наскоро е била заменена с нова. Ключалката на входната врата на къщата – също, както и ключалката на вратата на тази стая. Защо?

- Защото така съм решил – изръмжа Де Кард. – Друг отговор няма да получите.

- Много добре – отговори Джак.

Корин

Все още не мога да повярвам на какво станах свидетел след това. Джак Талбот, капитанът от Градската стража, си позволи да арестува Реджиналд де Кард. За укриване на престъпления, възпрепятстване на разследването и използване на незаконни магии. Знаеше, че ще си създаде проблеми с това, а и не очакваше арестът на благородника да помогне в разкриването на крадеца, но... Направи го с усмивка. (А по-късно, както вероятно знаете, Де Кард беше лишен от огромна част от богатството си и осъден на доживотен затвор. Като вземем предвид какво беше крил в тайника си, имаше късмет, че не получи смъртна присъда.)

Сам

Саймън щеше да има нужда от цял ден, за да открие магьосника, когото го помолих да потърси. Очертаваше се празен, скучен ден, затова се зарадвах, когато Корин ме повика да му помогна в разследването на случая с изтритите спомени на Адам Великолепния. Искаше да поговоря с просяка, който беше съобщил за кражбата.

Доста интересен екземпляр, между другото. Преди време го наех да помогне в откриването на картината на Уилям Брок. Не само него, разбира се, но той беше единственият, който поиска да му платя не с пари, а с алкохол. Известен е като Благородника. Така и не разбрах истинското му име, всъщност. Човек може да го срещне в ресторант “Жълтият дракон”, за да чуе дълги и скучни разкази за славното му минало като граф, херцог, барон или каквато титла си е избрал този път. Откакто в ресторанта беше открит трупът на магьосник от известна кантора, хората избягват да посещават района, затова нищо не пречеше на Благородника да заживее в огромното заведение съвсем сам. Именно там го намерихме аз и Корин – излегнал се царствено на прокъсаното си одеяло в ъгъла на голямата зала, облечен в прилежно изгладени дрипи, некъпан от седмици, но гладко обръснат, и, макар все още да нямаше обедно време, със зачервени от пиене очи.

Не ни предложи да седнем.

- Какво, уважаеми, търсите в скромното ми владение? – попита, без да откъсва поглед от бутилката вино в ръката ми.

- Нищо сериозно, твое благородие – отговорих. – Дойдох само за да ти дам това.

Подадох му бутилката. Благородника я пое внимателно, огледа я от всички страни и я вдигна, за да я погледне на светлината, влизаща през счупения прозорец над главата му. Измъкна тапата със зъби и я изплю надалеч. Отпи голяма глътка и нададе радостен вик:

- Прекрасно! Точно такава пихме едно време в двореца на баща ми, графът! Дванайсет години отлежало в дъбова бъчва. Най-добрите винари ни го изпращаха за благодарност, че...

Не си направих труда да запомня цялата му реч за качеството на виното, затова няма да я цитирам. Само ще споделя, че дори когато му казах, че съм взел възможно най-евтината бутилка от “Градината на Сътворението”, Благородника не спря да възхвалява подаръка ми. Накрая и аз, и Корин го гледахме отегчено, но той не ни обръщаше внимание. Говореше и пиеше, и колкото повече пиеше, толкова по-ясно говореше.

- Има някаква причина да ми донесеш виното, нали? – каза в един момент и прегърна бутилката, сякаш му беше дете.

- Всъщност, да – каза Корин. – Съвсем наскоро Ваше благородие е станал свидетел на сериозно престъпление.

Успя да го каже, без да се засмее. Не че Благородника щеше да има нещо против.

- Обир в богатския квартал – намесих се аз. – Едва ли решението да отидеш там е било твое. На хора като теб не се гледа с добро око.

Меко казано. Преди години, при един от първите си случаи, се бях дегизирал като просяк, за да проследя един предполагаем крадец там. Не трябваше да го правя. Нечий телохранител ме изгони с юмруци и ритници. Дрипльовци като мен нямали място при богатите. Не му отвърнах подобавашо, за да не проваля прикритието си – а можех. Но да, дрипльовци нямат място там.

Разбира се, Благородника не прие думите ми никак добре.

- Какви хора като мен, уважаеми, ако не е тайна? Имаш ли представа кой съм аз? Знаеш ли колко древен е родът ми, жалко човече без родословно дърво?

- Прости ми, твое благородие – казах аз, – но знаеш, че съм прав. Хората в онзи квартал гледат не потеклото, а парите и имотите.

Корин ме изгледа странно. Не ме беше чувал да говоря така и надали отново ще ме чуе някога. За Благородника обаче това се оказа достатъчно. Отпи още една глътка вино и се успокои.

- Да, прав си – каза. – Жалко, наистина... Едно време ония там ръка ми целуваха и на колене лазеха пред мен, а сега не щат и да ме погледнат даже. Обаче аз ще си върна богатството и на всичките ще им покажа... Какво, значи, ме питаше?

- Питаш, твое благородие, какво си търсил в онзи квартал посред нощ.

- Ах, да... Изпрати ме твоят приятел, Д. Л. “Имам“, казва, “нужда от благородник. В благородническия квартал, значи, нещо ще се случи тая нощ и ти“, казва, “точно ти трябва да си там, за да го видиш и после да кажеш на ченгетата.“ Донесе ми и вино, обаче не е хубаво като твоето.

Благородника отново надигна бутилката.

Сам

Д. Л. не ми е никакъв приятел, обаче ми е помагал при доста случаи, затова няма да изпиша цялото му име. Още повече, че, макар да не е престъпник в истинския смисъл на думата, работата му не е съвсем законна. Изхранва си прехраната с откриване на хора. Ако на някого му потрябва майстор касоразбивач, например, и плати достатъчно, Д. Л. ще открие точния човек за по-малко от ден.

Убиецът на Уилям Брок го беше наел да намери магьосник, готов да направи няколко незаконни магии с цел кражба на ценна картина.

Сега някой беше поискал от него да осигури подходящия свидетел за обира на дома на един от най-богатите аристократи в града. След кратък разговор с Д. научих, че този някой е самият Адам Картър – значи илюзионистът сам се беше погрижил да бъде арестуван за кражбата. Това правеше вероятността да е поне отчасти невинен твърде висока, затова Корин посъветва Джек Талбот да го освободи.

Докато Адам Великолепния си почиваше в стаята си в някоя скъпа странноприемница и се упражняваше да прави фокуси с карти, аз преживях най-тежкия разговор в живота си.

Сам

Бях изпил почти цяла халба бира в “Градината на Сътворението“, когато срещу мен от другата страна на масата седна последната личност, която очаквах да видя тази вечер. Алана де Мил – по-голямата сестра на Саймън. Облечена, както винаги, в прости мъжки дрехи в тъмни цветове – мрази ограничаващите движения рокли и поли. А обича да се движи – изучава различни бойни стилове със същата страст, с която Саймън изучаваше магията. Обикновено на лицето ѝ е изписана най-прекрасната усмивка, която човек може да си представи.

Не и този път. Лицето ѝ беше разкривено в най-гневната гримаса, която изобщо съм виждал.

Сервитюрката дойде да вземе поръчката ѝ, но Алана ѝ хвърли изпепеляващ поглед. След това, преди дори да успее да я поздравя, се обърна към мен и каза:

- Мъртъв е.

Все още не съм сигурен какво стана с мен, когато чух тези думи. Причерня ми пред очите. Главата ми запулсира от болка. Сърцето ми щеше да се пръсне...

- Мъртъв е, чуваш ли ме?

Чувах я. Не можех да кажа нищо. Седях и мълчах като пън, докато тя ми описваше състоянието, в което беше намерила тялото на брат си, в подробности, които ми се иска да не бях чувал.

Може би трябваше да я прегърна, да ѝ обещаю, че ще намеря убиеца, да ѝ кажа, че всичко ще бъде наред... Но не можах. Нищо нямаше да бъде наред и вината за това беше моя. Аз изпратих недоучил студент след ужасно силен магьосник. Аз позволих на своя приятел да погне опасен престъпник, въпреки че бях видял притеснението на лицето му. Аз, големият детектив, станах причина за смъртта на един от най-прекрасните хора на света...

- Това беше в ръката на Саймън – завърши Алана и хвърли смачкано парче хартия в лицето ми. – Ако не откриеш убиеца до седмица, аз ще го направя... Ще се моли за бърза смърт.

Сам

Алана си тръгна. Аз останах в кръчмата... Мисля, че бях решил да удавя... всичко в бира. Гледах смачкания лист в ръката си... Договорът за откриване на изгубен предмет, който лично бях дал на Саймън едва преди... Ясно беше какво е

станало – моят приятел използвал договора, за да установи връзка с автора му и да го открие, а онзи използвал връзката, за да го убие.

Обръщах бира след бира и...

Така правя с хората, на които държа. Унищожавам ги. Корин остана без работа заради мен. Саймън загина... Алана остана без брат...

Поредната бира...

Дали да не сложа край на всичко? Дали просто да не се хвърля от Моста на драконите в реката? Колко животи съсипах вече? Дали Уилям Брок нямаше още да е жив, ако беше наел друг детектив да му открие онази картина?

И още една...

Минава ми през ума направо да си поръчам цяла бъчва и да спра да занимавам сервитьорката... Ще трябва да й оставя сериозен бакшиш този път.

И...

Стига толкова. Време беше да направя най-голямата глупост в цялата си кариера.

Сам

Дори не си спомням какво точно стана. Знам само че вместо веднага да занеса договора на Корин, аз...

Предупредих Де Хардуик какво ще правя. По-късно разбрах, че съм отишъл с други намерения при него, но нямам ясен спомен. Помня как му крещях на улицата пред дома му, че ще спиам магьосника, когото беше наел, пък каквото ще да става... А клиентът ми ме потупваше по рамото и спокойно ми казваше да се прибирам, да не правя пиянски сцени и...

И аз го послушах. Разбира се, не отидох в своя дом, отидох при Корин. Макар че бях пиян като мотика, умът ми беше достатъчно бистър, за да се досетя, че трябва да хванем магьосника, написал онзи договор, възможно най-скоро.

Тропах по вратата на дома му и му виках да ми отвори доста дълго време.

В един момент усетих остра болка в гърба...

След това умрях.

Корин

Ако се бях забавил само с още няколко секунди, сигурно наистина щеше да умре.

При все късния час, все още не си бях легнал. Седях на кухненската маса в дома си и пишех доклад за срещата с Благородника. (Беше доста труден за писане, между другото. В така любимите на Сам криминални романи и разкази обикновено това се пропуска – разрешаването на всеки случай е придружено с куп досадна, но необходима къртовска работа, а гениалните прозрения са рядкост. Дори случаят, за който ви разказваме сега, едва ли щеше да бъде разрешен, ако не беше поредицата от грешки от страна на виновния за всичко.) На малката печка зад мен се вареше чай – вреше толкова шумно, че в началото не чух тропането по вратата и крясъците на Сам отвън. Преди дори да успея да се вдигна, детективът нададе вик на болка и млъкна рязко.

Скочих от стола и веднага изтичах навън. Намерих Сам на прага, проснат по очи. От гърба му стърчеше стрела за арбалет, а ризата му беше подгизнала от кръв.

Издърпах рязко стрелата, прибрах я в джоба на робата си и произнесох заклинание за затваряне на рани. След това го замъкнах в кухнята и го оставих да лежи по корем на пода. (Може би трябваше да го занеса в някоя стая и да го настаня по-удобно, обаче тежи, проклетникът. Доста повече, отколкото човек би предположил, ако го погледне.) Реших, че стрелата може да е била отровна, затова произнесох още едно заклинание – за откриване на отрови в кръвта. Сега вече всичко беше в ръцете на Боговете...

Едва тогава забелязах парчето хартия, което Сам стискаше в десния си юмрук.

Договорът за откриване на изгубен предмет, с който се започна всичко. Тогава все още не знаех за смъртта на Саймън де Мил, но не беше трудно да се досетя, че нещо се е объркало, щом Сам идва при мен с това в ръка. Затова реших да се опитам да намеря магьосника, който го беше написал.

Корин

Ако ме бяхте видели, сигурно щяхте да се засмеете. Седях с гръб към масата, с лице към врящия чайник на печката. На пода до мен спеше Сам – слава на Боговете, вече дишаше дълбоко, значи щеше да живее. В лявата ми ръка беше договорът, в дясната държах жезъла, долният край – опрян в пода. Затворил очи, съсредоточено мърморех заклинания...

На мен обаче не ми беше до смях. Намерих магьосника доста бързо, но преди да успея да направя каквото и да било, онзи изпрати срещу мен най-силната умствена атака, която изобщо съм преживявал. Главата ми щеше да се пръсне... Вероятно в буквалния смисъл на думата.

Болка, ужас и огън... Промърморих защитно заклинание... Жезълът в ръката ми пареше толкова силно... Не спрях да изговарям сричките на заклинанието, а жезълът ставаше все по-горещ и по-горещ...

А магьосникът от другата страна на връзката не се предаваше. Преодоля защитата ми веднъж... Преодоля я втори път и нападна още по-яростно...

Но този път не успя. (Ако беше пробил защитното заклинание отново, сигурно щеше да ме убие.) Сега аз минах в атака.

Явно опитите да преодолее защитните ми заклинания го бяха изтозили, защото капитулира бързо. Повалих го в несвяст. Само няколко минути по-късно щях да изпратя Гарет и Стражата да го арестуват...

Отворих очи... Огледах се... Няколко секунди виждах всичко в червено... Жезълът в ръката ми още беше горещ. Погледнах надолу. Там, където жезълът опираше в пода, беше прогорено черно петно.

Поех си дълбоко дъх и...

Време беше най-после да изпия един чай.

Корин

Рано на следващата сутрин отидох в участъка, за да помогна на Джак Талбот и Гарет да разпитат магьосника.

Името му беше Конър Тайк. Чужденец. Не повече от двацет и петгодишен, висок, слаб, с правилни, но изкривени от злоба черти на лицето, с дълга коса,

вързана на опашка. Както вероятно се досещате – без магьосническо име и без жезъл. Това беше проблем.

Нека се опитам да обясня. Именно фактът, че нямаше жезъл, правеше Тайк толкова силен. Първото, което се случва с новопостъпилия в магьосническа школа студент, е Ритуалът на пръстена. Най-общо казано, при този ритуал връзката между ума на студента и всевъзможните магически сили бива прекъсната. От тогава нататък студентът ще може да се свърже със силата, която му е необходима за някоя магия, единствено с помощта на железен пръстен. Това, разбира се, налага доста ограничения – връзката е много по-слаба и, съответно, човек без опит обикновено не може да направи прекалено силна магия, с която да убие себе си или друго. Когато студентът завърши магьосническата школа, идва време за Ритуала на жезъла – пръстенът бива претопен, бъдещият магьосник полага доста обети – да не пие алкохол, да не създава семейство и така нататък – и след това приема новото си име и получава магьоснически жезъл. Връзката с магическите сили през жезъла е много по-силна, отколкото през пръстена, макар и осезаемо по-слаба, отколкото би била, ако магьосникът я осъществяваше директно в ума си. Причините за тези ритуали са много и могат да бъдат разяснени единствено в пространен урок по история, но най-важната е, че така връзката между магьосник, извършил престъпление, и магическите сили може да бъде унищожена много лесно. Пръстенът се претопява. Жезълът се изгаря. Магьосническото име се отнема.

Това е проблемът при магьосници като Тайк. Само за опита да ме убие заслужаваше връзката му с магическите сили да бъде отнета завинаги. (Да не говорим за другите му престъпления, особено за убийството на Саймън де Мил.) Но връзката беше в главата му. Сами се досещате какво означава това – за да бъде прекъсната, магьосникът трябва да бъде обезглавен и след това трупът му да бъде изгорен на клада. Някои от вас сигурно мислят, че е възможно, вместо това, човекът да бъде подложен на ритуалите, но няма как – не и когато е стигнал до такова ниво в магическото изкуство без пръстен и жезъл.

А така разпитът ставаше много труден. Първо, щеше да се наложи да вкараме в стаята за разпит изключително силен действащ магьосник, без изобщо да можем да повлияем на силата му, и, второ, нямаше какво да му предложим в замяна на съдействие – и той го знаеше. Знаеше, че каквото и да ни каже, главата му ще бъде отсечена още преди залеза.

Сам

Корин ме върна към живот. Все още не знам дали да му благодаря за това. Дори сега, докато пиша това, ме яде вина, която знам, че не трябва да изпитвам. Защото, в крайна сметка, не аз убих Саймън, а сега поне щях да мога да накарам виновния за смъртта му да си плати.

Началото беше разпитът на Конър Тайк. Боклукът седеше с лице към огледалната стена в стаята за разпит в участъка на Джек Талбот. Ръцете му – закопчани с белезници за масата, краката – за халка, стърчаща от пода. Срещу него седеше Талбот, а от двете страни на капитана бяха изправени Корин и Гарет с насочени към арестанта жезли в ръце.

В стаичката зад огледалната стена бяхме аз и Адам Картър. Корин беше повикал илюзиониста с надеждата разпитът да му помогне да си спомни нещо.

Картър се оказа странен тип. Веднага щом стъпи в стаичката, извади от някъде колода карти и започна най-нехайно да ги разбърква и да ги подмята във въздуха. Обясни, че това му помага да се справи с напрежението и да се съсредоточи – и, наистина, наблюдаваше разпита през огледалото, без дори да поглежда към ръцете си, докато изпълняваше сложни движения с картите.

А разпитът...

Сам

- Ето какво, Тайк – говореше Талбот. – И двамата знаем каква съдба те очаква...

- Дали? – попита Тайк с насмешлива усмивка на лицето.

- Да – отговори капитанът. – В края на деня ще умреш. От теб зависи обаче как ще изживееш малкото оставащо ти време...

- Какво точно ще ми предложите, ако смея да попитам?

- Ако ме прекъснеш още веднъж, нищо – каза Талбот и се наклони напред. – Слушай ме внимателно. Знаем много добре какво е станало. Питър де Хардуик, благородник с неясен произход, те наема да откриеш някакъв магически предмет. Откриваш го в дома на Реджиналд де Кард и по някакъв начин принуждаваш илюзиониста Адам Картър да го открадне. Междувременно, тъй като се бавиш прекалено много, Де Хардуик решава, че си решил да го измамиш, и наема частен детектив да те открие. Частният детектив изпраща по петите ти студента по магия Саймън де Мил, който те намира бързо. Убиваш го. След това обаче Корин успява да те спипа, въпреки че се опитваш да убиеш и него – Талбот се облегна назад. – От теб искам да потвърдиш това и да ми кажеш какво си откраднал от дома на Де Кард.

Едва ли му е било трудно да сглоби картинката, след като му казах всичко, което знаех.

Тайк издрънча с веригите. Корин и Гарет го погледнаха изнервено, но не помръднаха от местата си.

- Иначе какво? – попита арестуваният.

- Иначе – отговори спокойно Талбот, – ще се погрижа последният ти ден на този свят да бъде истински ад. Законът ми дава право да поискам Гарет, Корин и още магьосници, ако трябва, да преровят паметта ти из основи. Предвид всичките престъпления, които доказано си извършил, нямаме нужда от съгласието ти, за да те подложим на това – и, повярвай ми, те няма да се поколебаят и за секунда.

- Нека само се опитат! – изръмжа Тайк. – Дъртият успя да ме хване снощи само защото бях уморен до смърт, когато ме намери! Иначе щях да му видя сметката... Точно като на онова хлапе по-рано!

Тук вече не издържах. Ударих силно стената с юмрук и излязох от стаичката зад огледалната стена. Затворих вратата с трясък.

Корин

- Дори да мислех, че можете да изпълните заплахите си, пак нямаше да ви помогна – продължи Тайк спокойно. – Каквото и да направя, накрая ще ме убиеете. Така поне ще си поблъскате главите. Единственото, което ще потвърдя, е, че работих за Де Хардуик. За всичко друго питайте него... ако го намерите. Нямаме

доказателство, че съм влизал в дома на Реджиналд де Кард, и аз няма да потвърдя догадката ви. Не знаете какъв е изгубеният предмет, който Де Хардуик ме нае да открия, и засега така ще си остане. Няма да се подложа на заклинание за говорене на истината и ще убия всеки магьосник, дръзнал да рови в главата ми без мое позволение.

Дали щеше да говори толкова откровено, ако имаше шанс да остане жив? Все още не съм сигурен. Но беше прав. Накрая щяхме да го убием. И все пак...

- Надявам се, не мислиш, че някой друг ти е виновен – обадих се, без да помръдвам от мястото си. – Сам си решил да се превърнеш в крадец и убиец. Сам си решил да нарушиш закона...

- Не смей да ми говориш за закони, магьоснико! – избухна Тайк. – Знаеш ли какво са ми донесли вашите закони? Да ти кажа ли? Бедност! Болка! Смърт! Дядо ми имал наглостта да изоблече въздушен кораб, задвижван с горещ въздух... И какво? “Имитираш магия, пръждосвай се от страната веднага!” Заради вас, магьосниците, е бил изхвърлен като мръсен парцал! И той, и баба ми, и детето им – моят баща... Белязани като престъпници, така че никога да не могат да си стъпят на краката! Да ви кажа ли как израснах? Или как моите родители се отрекоха от мен, когато се прояви талантът ми? Или как ми се налагаше да крада книги и да се обучавам сам, защото всяка школа ми тръшваше вратата под носа още щом се разбере чий внук съм? Не ми говорете... Плюя на вас и вашите закони!

И вдигна леко ръце. Веригите, които свързваха китките му с масата, се скъсаха като мокри салфетки. Сви юмрук и замахна напред. Столът на Джак се прекатури назад и капитанът падна по гръб. Удари си главата в пода и изпадна в безсъзнание. Изкрещях нападателно заклинание, но Тайк само вдигна ръка. Магията ми се сблъска със здрава защитна преграда. Гарет атакува на свой ред, но онзи сякаш не усети нищо. Махна с длан и Гарет отхвърча назад. Младият магьосник се блъсна в огледалната стена толкова силно, че напука стъклото.

Докато Тайк се изправяше бавно и спокойно, аз успях да изградя някаква защита, която спря първата му атака срещу мен... Но не и втората. Жезълът излетя от ръцете ми и... Тайк, все така спокоен, махна отново с ръка и огромната метална маса, която ни разделяше, се смачка като хартиено корабче под тежък ботуш. Приблужи се до мен, сякаш без дори да забележи веригите, свързващи краката му с пода, и щракна с пръсти. Паднах на колене... Не ми достигаше въздух...

- Виждаш ли до какво водят законите ви? – попита ме Тайк със зловна усмивка на лицето. – Слаб си. Немоощен. Ако не беше минал през онези ритуали, може би щеше да си достоен противник. Жалко... Много жалко...

Вдигна ръка за последна атака. Щеше да ме довърши, но...

- Стига! – прогърмя нечий глас. Тайк се олюля леко, все едно някой го беше плеснал зад врата, и отпусна леко хватката върху гърлото ми. Едва успях да си поема дъх, преди магията му отново да ме сграбчи. Без да ме изпуска, Тайк се обърна да посрещне новия си противник.

- Ти! Тръбваше да те... – и падна по гръб. Едва тогава видях кой го е нападнал. Адам Великолепния. Крещеше неразбираемо и хвърляше в лицето на Тайк... карти за игра... с такава скорост и сила, че онзи не можеше да направи нищо, за да го спре. (По-късно се опита да ми обясни начина, по който го правеше. Не го разбрах.)

В началото дори не осъзнавах, че магията, стегнала гърлото ми, е изчезнала. Трябваше да минат дълги секунди, преди да се сетя да направя нещо. Изправих се и произнесох бързо заклинание. Жезълът полетя и се върна в ръцете ми. Замахнах към Тайк с всичката ярост, която можех да събера, и на свой ред стиснах гърлото му в желязна магическа хватка. Замахнах за втори път и приковах ръцете и краката му за пода.

Третото замахване дойде от Гарет. (Не бях усетил кога е дошъл в съзнание...) Младият магьосник изкрещя яростно, махна с жезъла и тялото на Тайк не мръдна повече.

Корин

Не го убихме тогава – макар че вероятно това щеше да е по-милостиво. Джак Талбот изпълни заканата си – нае още магьосници да преровят паметта на Тайк, докато аз и Гарет го държахме да не мърда.

Не можеше дори да крещи от болка. А, Боговете знаят, имаше нужда от това.

Информацията, която получихме от него, както се оказа, не ни беше нужна. Сам отиде при виновника за всичко и го принуди да признае престъпленията си.

В края на деня Конър Тайк беше обезглавен.

Сам

Питър де Хардуик. Учуди се, че отровната му стрела не ме е убила. Покани ме във всекидневната в дома си и нареди на някакъв прислужник да ни донесе чай. След това, докато, седнали в удобни кресла до ниската масичка, посрбяхме от топлата напитка, най-спокойно ми разказа всичко.

- Ето за това беше цялата история – каза и извади изпод ризата си малко желязно пръстенче, закачено с връвчица на врата му.

- Какво е това? – попитах и отпих поредната глътка чай.

- Магически амулет. Заради него наех Конър Тайк. Трябваше да го открадне от дома на Реджиналд де Кард, да го пригоди за мен и...

- Нали осъзнаваш, че в момента признаваш цял куп престъпления?

- Не ме прекъсвай, моля те. И да, осъзнавам го. Изслушай ме.

- Добре, слушам – казах.

- Тайк състави плана за кражбата – продължи Де Хардуик. – Лесно щеше да се справи с магическите защиты на дома на Де Кард, но не и с обикновените ключалки. Знаеше, че Адам Великолепния може да отключи абсолютно всичко, затова го принуди да открадне амулета. Написа договора по мое настояване – за да имам възможност да го открия, ако се наложи – и, както знаеш, наложи се – Тайк се покри някъде, а на мен амулетът ми трябва утре... Както разбрах, Тайк е имал нужда от време, за да го подготви за мен...

- Защо ми разказваш всичко това? – попитах. Де Хардуик започваше сериозно да ми лази по нервите. Това, което правеше в момента, беше пълна тъпотия – поредната, всъщност. Трябва да се науча да преценявам характери по-добре – защото се подведох по увереността на Де Хардуик и реших, че глупакът в действителност знае какви ги върши. А не беше така – ако беше потърпял още ден или два, вместо да ме наеме, едва ли щеше да си създаде толкова проблеми. Ако не

се беше опитал да ме убие – или поне се беше уверил, че е успял – може би никога нямаше да бъде заловен. Ако...

Ако споделя какво ми каза, ще е по-добре.

- Когато амулетът е на врата ми, всеки човек, намиращ се достатъчно близо до мен, взима решението, което ще ми донесе най-голяма полза – говореше Де Хардуик. – И дори не го осъзнава. Не знам дали разбираш... Да кажем, че човекът се колебае между няколко различни решения – тогава ще вземе това, което ще помогне най-много на мен – и дълго време ще си мисли, че е постъпил разумно... Всъщност, именно ти беше първият, върху когото го използвах – когато дойде пиан и ми се разкрещя, че на секундата ще ме отведеш в някой участък на Стражата и ще разкажеш всичко... Помниш ли? Казах ти да си вървиш и ти го направи. Затова и споделям всичко толкова спокойно – защото сега ще си тръгнеш и ще оставиш на Стражата да ме арестува. Това е разумното решение. След това просто ще си плюя на петите... А ако полицаите все пак ме хванат, ще вземат разумното решение да приемат огромния подкуп, който ще им предложи...

- Забравяш две неща, Де Хардуик – казах аз и се усмихнах възможно най-неприятно. – Първо, проблемът ти не съм аз, не е и Стражата. Алана де Мил... Твоят магьосник уби брат й. Ако се измъкнеш от лапите на правосъдието, ще те погне тя – и няма да спре, докато не си отмъсти. Амулетчето няма да те спаси.

- А второто? – попита Де Хардуик и надигна отново чашата, за да отпие.

- Второто е, че не дойдох, за да те отведа при Стражата. Истината е, че и аз не съм съвсем сигурен какво търся тук. Дойдох в пристъп на гняв и... По пътя насам се колебаех между две неща... Дали само да те осакатя, или да те убия? Кое ще е разумното, Де Хардуик? Кое ще е от полза за теб?

Вместо да ми отговори, Де Хардуик удари чашата за чай в масата и замахна със счупеното парче порцелан към очите ми. Едва успях да блокирам удара... Де Хардуик замахна отново, с другата ръка. Вдигнах ръце пред лицето си, но ударът беше толкова силен, че креслото ми се прекатури назад и аз се озовах по гръб на пода... Преди да осъзная какво става, Де Хардуик скочи до мен ми тегли зверски ритник в корема, след това и в зъбите... Изплюх кръв...

А досегашният ми клиент седна отгоре ми и започна да ме налага с юмруци където му падне. Очи, уста, гърло... Болеше, но...

Не беше особено добър боец, всъщност. Добрият боец, успял да ме постави в подобно положение, щеше да ме прати при Боговете доста бързо. Де Хардуик беше просто агресивен. Успя да ме изненада, но само толкова...

Змахна за пореден път... Не виждах почти нищо – очите ми се бяха напълнили с кръв и главата ми къртеше от болка, но успях да сграбча летящия към лицето ми юмрук и да го извия в силен ключ. Мисля, че му изкълчих китката. Де Хардуик изрева от болка и се срина на пода до мен. Без да го изпускам, успях да застана на колене и...

Де Хардуик лежеше по корем до мен... Аз с едната ръка притисках лакътя му към пода, а с другата дърпах юмрука му нагоре. Поех си дълбоко дъх и задърпах още по-силно.

Противникът ми, усетил накъде отиват нещата, се опита да каже нещо:

- Почакай... Не знаеш...

Не знаех. И не ме интересуваше. Не го изслушах. Дръпнах ръката му за последен път и...

Сам

Последното, което си спомням от онзи сблъсък, беше болезненият вик на Де Хардуик. Така се получава, когато строшите нечия ръка на две места. По-късно разбрах, че съм раздробил китката му дотолкова, че дори Корин не би могъл да я излекува напълно. Поне успя да спаси лакътя му...

Следващият ми спомен беше от стаята за разпит в участъка на капитан Джак Талбот. Бяха ме арестували – и с право, всъщност, макар че обвиненията по-късно отпаднаха заради помощта ми по разследването. Нямах право да ходя в дома на Де Хардуик, да го заплашвам така... А да му троша костите – съвсем.

Полицаяте дошли в дома му само секунди, след като двубоят ни приключи. Заварили ме, както ми казаха, да крещя като обезумял – да не го слушат, че има магически амулет и така нататък. В началото помислили, че аз съм по-зле ранен – лицето ми изглеждало напълно размазано от юмруците на от другия.

Де Хардуик щял да използва амулета, за да изтръгне с измама много пари от някакъв благородник. Това се опитваше да ми каже, когато му счупих ръката – покрай статиите във вестниците разбрал за недотам приятното ми отношение към благородническото съсловие и решил, че може да ме убеди да...

Да какво? Сигурно и той не знае.

Амулетът беше унищожен.

Питър де Хардуик получи доста по-лека присъда, отколкото се надявахме – може би това е справедливо, а може би парите, благородническото потекло и скъпите адвокати са си казали думата. Преценете сами.

Адам Великоленния така и не си върна изгубените спомени. В интервю за нашия вестник каза, че това може и да е за добро – изобицо не би искал да си спомня как някой като Конър Тайк рови в ума му. Радваше се, че е успял да помогне за задържането на толкова опасен престъпник. “Пък и“, сподели илюзионистът, “сега съм свободен да си представям, че в тези две седмици съм преживял какво ли не. Не са свързани със случилото се в действителност, защото в паметта ми него го няма – има само една дупка, която мога да запълня както аз поискам. Дали това не е по-хубаво от всичко, през което съм минал?“

За Корин Конър Тайк беше, както се оказва, колкото престъпник, толкова и жертва. Дори в момента магьосникът проучва школите, отказали да приемат Тайк. “Ще платят“, каза той пред наши репортер. “За неговия живот и за животите, които той разби. Защото те са го превърнали в престъпник. Крайно време е някои представители на магьосническото съсловие да осъзнаят, че предразсъдъците им не носят полза на никого, дори и на тях самите.“

Реджиналд де Кард беше осъден на доживотен затвор. Както Корин вече спомена, имаше късмет, че не получи смъртна присъда. Именно неговите поддръжници направиха всичко по силите си този случай да не стига до пресата – но това беше неизбежно. Де Кард е използвал амулета във всяка своя търговска сделка в последните близо осемдесет години. Измамил е стотици, може би дори хиляди хора – и те, и наследниците им, ще искат да си върнат откраданото... с

лихвите. Нека им пожелаем успех. Това е единственото донякъде хубаво нещо в цялата история – че има шанс тези хора получат някаква справедливост... най-после. Но дали цената за това трябваше да са два живота? Отново го казвам, преценете сами.

Джерemi де Невил, главен редактор